

Sygn. akt I CSK 1095/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa "M." spółki jawnej z siedzibą w L.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt I AGa 311/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 24 lipca 2020 r. i uwzględnił częściowo powództwo o ochronę dóbr osobistych w zakresie żądań złożenia przez pozwanego oświadczenia zawierającego przeprosiny oraz zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na potrzebę rozpatrzenia powołanych w skardze kasacyjnej zarzutów. W ocenie pozwanej zaskarżony wyrok jest wynikiem błędnego przyjęcia, że w sprawie doszło

do naruszenia przez pozwaną dóbr osobistych powódki w postaci dobrego imienia i renomy, przez co skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżąca nie wykazała oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana w ogóle nie odniosła się do kwestii jej oczywistej zasadności, powtarzając jedynie omówione wcześniej podstawy kasacyjne. Jest to oczywiście niewystarczające. Skarżąca wskazuje, że za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia konieczność „rozpatrzenia naruszenia prawa materialnego”, nie wyjaśniając jednak z jakich względów rzekome naruszenia przepisów doprowadziły do wydania orzeczenia naruszającego prawo w sposób oczywisty i rażący. Tymczasem dla właściwego uzasadnienia wniosku o przyjęcia o skargi kasacyjnej niewystarczające jest samo powtórzenie zarzutów naruszenia prawa materialnego omówionych w ramach podstaw kasacyjnych. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07).

Należy także zwrócić uwagę, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do polemiki ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd drugiej instancji w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca w ramach stawianych zarzutów przedstawia bowiem jedynie subiektywną, korzystną dla siebie ocenę okoliczności sprawy, nie wskazując przy tym, z jakich względów odmienna oceny sprawy dokonana przez Sąd Apelacyjny doprowadziła do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 i § 8 ust. 1 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

